

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІ ПІА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІА НАВС У РЕАЛІЗАЦІІ ПРІНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ПІА ПОРЯДКУ*

Глушак Юлія Андріївна,
студент 2-го курсу БП ННІ № 3 НАВС
Науковий керівник: Волох О.К.,
доцент кафедри публічного управління та адміністрування,
кандидат юридичних наук

СУБ'ЄКТИ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА

В адміністративному праві під суб'єктом, як правило, розуміють носія (власника) прав та обов'язків у сфері публічного управління, які передбачені адміністративно-правовими нормами, здатного надані права реалізовувати, а покладені обов'язки виконувати [1, ст. 146].

Питання про суб'єкти адміністративного права є одним з важливих, оскільки мова йде про учасників адміністративно-правових відносин, які вирішують завдання і здійснюють функції виконавчої влади, які координують розпорядницькі та контрольні повноваження в галузі державного управління і місцевого самоврядування, розглядають справи про адміністративні правопорушення, що вчинюються фізичними і юридичними особами в господарській, фінансовій, митній сферах, а також про порушення громадського порядку [2].

Суб'єкт адміністративного права – це юридична чи фізична особа, що є носієм прав і обов'язків у сфері державного управління, передбачених адміністративно-правовими нормами, та має здатність надані права реалізовувати, а покладені обов'язки виконувати.

Суб'єктів адміністративного права можна поділити на два види: індивідуальні та колективні.

до індивідуальних суб'єктів належать: громадяни України, іноземці, особи без громадянства, біженці; до колективних — органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування; підприємства, установи, організації незалежно від форми власності; громадські організації, релігійні організації тощо.

Адміністративно-правовий статус Президента України полягає у тому, що він є главою держави, гарантом державного суверенітету, територіальної цілісності України, додержання Конституції України, прав і свобод людини і громадянина.

Зважаючи на такий статус, Президент України не входить до будь-якої з гілок державної влади структурно, але, водночас, має повноваження щодо усіх трьох гілок влади (законодавча влада – право законодавчої ініціативи, право вето, підписання законів; виконавча влада – кадрові повноваження; судова влада – утворення судів, здійснення помилування, призначення та звільнення третини складу Конституційного Суду України). Зміни до Конституції України 2014 року, поставили майже остаточну крапку в управлінській монополії Президента України щодо виконавчої гілки влади.

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

Переважна більшість повноважень Президента України щодо органів виконавчої влади перейшла або до Верховної Ради, або до Кабінету Міністрів України.

Президент України залишається достатньо впливовим суб'єктом адміністративного права, який здатен своїми діями створювати, змінювати або припиняти права, покладати обов'язки в сфері державного управління.

Органи виконавчої влади:

а) залежно від обсягу і характеру компетенції: загальної компетенції (місцеві державні адміністрації), галузевої компетенції (Міністерство оборони, Міністерство освіти і науки та ін.), спеціальної компетенції (Міністерство економіки, Міністерство фінансів та ін.);

б) залежно від порядку вирішення питань: єдиноначальні (міністерства, комітети та ін.) та колегіальні;

в) залежно від предмета спрямованості компетенції: органи управління економічною сферою; органи управління соціально-культурною сферою; органи управління адміністративно-політичною сферою;

г) залежно від обсягу повноважень по території: центральні (міністерства, комітети) та місцеві (державні адміністрації);

д) залежно від характеру повноважень: міністерства; державні комітети (державні служби), центральні органи виконавчої влади зі спеціальним статусом.

Серед суб'єктів адміністративного права підприємства, установи та організації посідають особливе місце, оскільки через їхню діяльність держава здійснює свої функції та завдання, їх правосуб'єктність проявляється, в першу чергу, у взаємовідносинах із державними органами.

Підприємство — це самостійний господарюючий статутний суб'єкт, який має права юридичної особи, здійснює виробничу, науково-дослідницьку та комерційну діяльність з метою одержання відповідного прибутку.

Установи — це колективні утворення, які мають права юридичної особи, виконують соціально-культурні та адміністративно-політичні функції.

Адміністративно-правовий статус об'єднань громадян визначається сукупністю прав та обов'язків, які реалізуються у правовідносинах, що виникають між ними і суб'єктами виконавчої влади. Цей статус визначається Конституцією України та законами України "Про громадські об'єднання", "Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності", "Про молодіжні та дитячі громадські організації" тощо [3].

Список використаних джерел:

1. Ейдельберг М.М. Суб'єкти адміністративно-правових відносин, які виникають з приводу володіння земельною ділянкою. Кримський юридичний інститут Одеського державного університету внутрішніх справ. – 2010. – С. 145-150.

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ПІА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІА НАВС У РЕАЛІЗАЦІІ ПРІНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ПІА ПОРЯДКУ*

2. Суб'єкти адміністративного права та адміністративних правовідносин. URL: https://pidruchniki.com/14580906/pravo/subyekti_administrativnogo_prava_administrativnih_pravovidnosin, дата звернення : 21.05.20

3. Суб'єкти адміністративного права та їх види. URL: <https://sites.google.com/site/igroupteamsite/administrativne-pravo-ukraieni/sub-ekti-administrativnogo-prava-ta-ieh-vidi>, дата звернення : 21.05.20

Закомірна Юлія Ігорівна,
студентка 2-го курсу БП ННІ № 3 НАВС
Науковий керівник: Волох О.К.
доцент кафедри публічного управління
та адміністрування, кандидат юридичних наук

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СИСТЕМИ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА

Складні правові та соціальні явища найбільш конструктивно розглядати з позицій системного підходу. Категорія «система» - одне з ключових методологічних наукових понять в сучасному соціальному знанні. Отже, не тільки з'ясування, а й розробка з урахуванням сучасних реалій правової і соціальної дійсності мають визначати методологічно необхідне значення для системи адміністративного права як галузі української правової системи та навчальної дисципліни.

Уже тривалий час йде наукова дискусія про необхідність переосмислення сформованої системи адміністративного права, періодично активізуючись як відповідна реакція на ініціативу авторів [2, 3, 5], викладають власне бачення цієї методологічно важливої проблеми, яка чекає на своє конструктивне вирішення. Безперервні спроби розібратися в концептуальному підході до розробки цієї складної теоретичної проблеми свідчать про її актуальність для все нових досліджень, результати яких здатні істотно змінити уявлення про те, що з себе повинна представляти система адміністративного права на даному етапі розвитку правової думки.

У науковому співтоваристві не заперечується факт еволюційної трансформації всієї системи права сучасної України, яка не може залишатися незмінною. Нові концептуальні підходи повинні відповісти на питання про те, в якому напрямку і відповідно згідно яких закономірностей буде розвиватися система українського права з тим, щоб відповідати рівню розвитку суспільства, максимально повно задовольняти його запити на забезпечення прав і законних інтересів усіх суб'єктів, що перебувають під охороною закону.

Однак на сьогоднішній день відсутня загальновизнана стратегія цього напрямку державної діяльності на найближчу і довгострокову перспективу, що негативним чином впливає і на вдосконалення системи права. Отже, перетворення здійснюються безсистемно, як правило, під впливом